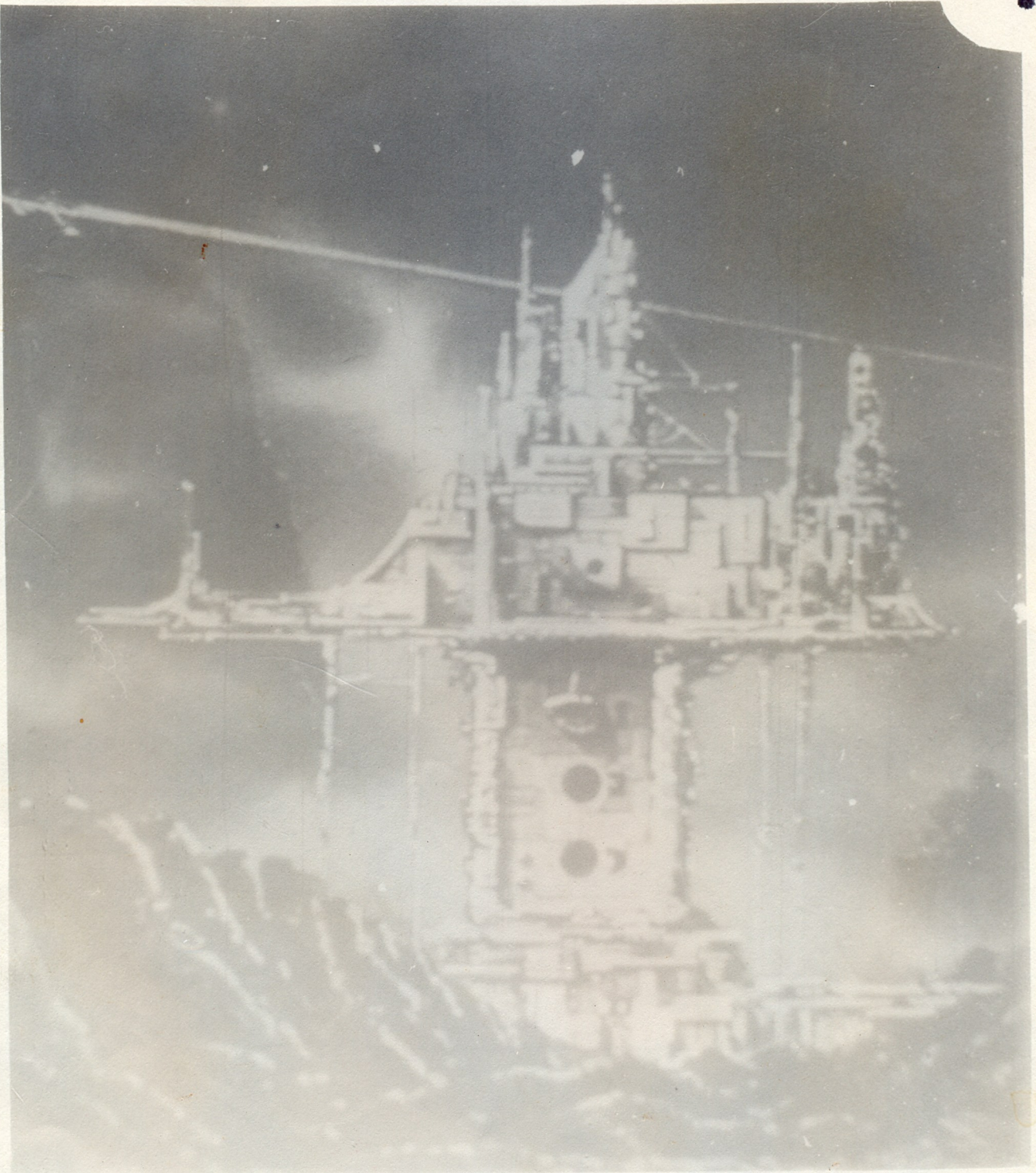

STIMM

1

Přátelé a příznivci SF!

To, co držíte v rukou je 1. a doufejme, že ne poslední zpravodaj a informátor /FANZIN/ SF klubu STIMM Kroměříž. Nyní několik informací pro nezasvěcené:

STIMM se narodil 15. října 1983 a od té doby prošel jako každý určitým vývojem. Přes stadium plenkové, neboli počůrávací, období puberty až po tzv. "dospělost". Staří kormidelníci za tuto dobu již stačili opustit vesla / ne loď / a ta byla svěřena do rukou mladších, kteří se zatím tuží a tento fanzin je velkou měrou jejich dílo.

V tomto fanzinu najdete různé recenze, obsahy a samozřejmě SF tvorbu domácích i zahraničních autorů. K vyšší kvalitě může přispět každý - povídkou, článkem, recenzí, překladem či jinou pomocí.

Nyní mi již nezbývá nic jiného, než Vám popřát
příjemné počtení

Váš STIMM

SF= science fiction

SIMM= Stanislav Jůhaňák, Tomáš Voňka, Igor Macášek, Milan Vaculík,
Miroslav Hošek /zakladatelé klubu/

SFK STIMM při MěVSSM Kroměříž

odpovědný redaktor: M.Vaculík, L.Štěpánek

Povolilo ONV - odbor kultury pod č. 0370807485
číslo 1. /1, 1985 /

číslo připravili: M.Vaculík, L.Štěpánek

NEPRODEJNÉ ZDARMA Náklad 50 výtisků

Hvězdné requiem

Další den se již jako Slunce ukládá
ke své noční mši za obzorem
ten den, kdy všemi opuštěn sedím
sám na nejvyšší skále v okolí
Sám, nad rozbouřenou hladinou lesních velikánů
Tam dole čas běží, ale zde, nahoře
je blíže ke hvězdám
ke hvězdám téměř věčným...
Vy hvězdy, kolébky možných civilizací
jen vy můžete sledovat dny ba mé planetě
po celé věky
Ty dny, které ubíhají od zrodu jejího
do okamžiků dnešních
Tak dlouze můžete hledět jen vy
- kolébky možných civilizací
vy, téměř věčné...
Zatímco vy svým mrkajícím okem
hledíte na nás, obyčejné, malé
jejichž život je tak krátký vůči naší
téměř věčnosti...
A my si z vás udělali své bohy, ochránce
pro které by každá oběť nebyla dost velká
a pány
A jakoby za trest musela Země sledovat
pády mnohých z Vás, pyšných, ale krásných
Tam, ve výbuchu supernov
v žáru milionů Kelvinů tavily se kolébky možných civilizací
aby tím zaplatily daň svým krvavě rudým či modravým
hvězdným pánům
ji ne věčným, ale postupně umírajícím...
A zatímco vy jste umíraly
na temné obloze se rozžářily oslnivé
ohňostroje vašich kremací.
Zrození ze stejné kolébky hledíme na sebe
druhy věčnosti života
a i přes dětský sen o dosažitelnosti

jsme vzdáleni desítky
tisíce
ba i milióny
světelných let

A až jednou, možná za stovky let
možné zítra
uvidíte obludně krásný ohňostroj výbuchu
naší denní hvězdy
vzpomeňte si a říkejte svým synům
I TAM ? PRÁVĚ TAM

MOHLI ŽÍT LIDÉ

A proto pamatuj
pamatuj
a žij!

Rtep Amon, 19. 6.1983

Cesta k porozumění

Co to má znamenat? To si ze mne děláte legraci nebo co? Jindřich Kordina, jeden z nejlepších malířů, grafiků, sochařů a kritiků, známých svým nezaufatým post ojem ke všemu novému, se rozčileně popadl za řídkou bradku, poněkud připomínající kozí ozdobu. Vždyť to nemá hlavu patu. Kdyby se z toho dal vyčíst alespoň nějaký smysl, ale takhle? Opravdu, nezlobte se, ale...fakt, já nevím. Zadumaně se zahleděl do skvrn na obraze. Co je například tohle? ukázal na nějaké rozmazané čáry. To je rozložení ultrafialové světlo. Aha, a tohle je babylónská věž, že? Ne, zhroucený prostor.

No prosím, vždyť je to absurdní...já nejsem žádný fyzik, ale buď si ze mně děláte legraci, nebo...ne, nevím, co k tomu říct.

Promiňte, odpustíte, že jsem vás obtěžoval. Nechtěl jsem se vás dotknout. Smutně svěsil hlavu. Myslel jsem, že snad vy, když budete chtít, že mi porozumíte...mýlil jsem se. Chtěl jsem poznat váš názor na tohle...ze všeho nejdřív na tohle mé plátno, ale... nezlobte se.

Vyšel z ateliéru a zamířil z městečka...

Trochu rozmrzele nasedl a pak třískl příklopem létajícího talíře.

K L Í Č SF - Klub líných čtenářů

Nejdříve trochu matematiky:

pražský seperseznam má asi 2 000 titulů. Průměrný čtenář přečte tak 3 knihy týdně.

Tedy - k přečtení všeho, co u nás vyšlo, by bylo potřeba skoro 15 let.

A to ještě není počítáno s tím, že:

1. existují i jiné druhy literatury než SF a občas stojí za to si něco přečíst,
2. vychází stále nové tituly SF /a už vůbec nehledě k hrozbě, že jednou bude vycházet víc jak tři fantastické knihy týdně!/

Tuto neradostnou, katastrofickou a bezvýchodnou situaci vám umožní vyřešit jediné a pouze

Klíč SF,

který vám mimo jiné uchrání:

1. zrak
2. výkřiky "Proč já tuhle pitomost vůbec četl!
3. spoustu času

a přitom zvýší váš přehled v literatuře science fiction.

Důvod?

Budete totiž mít k dispozici obsahy starších a méně známých fantastických knih.

Rozhodnete-li se tedy do klubu vstoupit /neváhejte a vstupte!/, získáte kromě výše popsaných výhod i něco málo povinností.

Jako "vstupní poplatek" budete muset zpracovat obsahy 10 knih, které jste četli a to strojem na papír A4. Kromě stručného obsahu můžete danou knihu pokritizovat, vyzdvihnout dobré nápady, postřehy, myšlenky, případně i vypsát krátké citátky - prostě dát jiným o knize celkem jasnou představu a poradit, jestli ji mají přečíst.

Pochopitelně, že každý člen dostane všechny zpracované obsahy, které se sejdou a tudíž bude mít mnohonásobně víc obsahů, než sám udělá.

Pokud se rozhodnete do tohoto fiktivního klubu vstoupit, napište na adresu:

Zdeněk P Á V

N e u m ě t e l y č. 145

267 24 p. Hostomice

Změna po uzávěrce:

U Zdeňka došlo k šupitosti. jeho nová adresa je: Z.P.

Blatenská 13

307 02 Plzeň

Paprsek smrti

F R E M Q I T, Rolf:

/Zápotočný 1929/

Paprsek smrti je 3. částí Fremontova cyklu dobrodružných románů. Příběh začíná v Indii, kde se náhodně setká mladý lord Dalton s bývalým uprchlým trestancem Petersem, který má nyní změněné jméno na Saldona. Oba se spřátelí, navštěvují památky a staré chrámy. Zde Dalton koupí skříňku bohyně Káli-skříňku smrti. Saldon se náhodou doví její tajemství. Díky důmyslnému mechanismu se v otevřené skřínce objeví soška bohyně a když na sošku dopadnou sluneční paprsky, její oči se otevřou. V Saldonovi uzraje ďábelský plán, pořídí zvláštní kuličky, které se působením slunečních paprsků mění na prudce jedovatý plyn podobný kyanidu a ty vloží do očních důlků bohyně. V dalším mu přeje náhoda. Oba se zúčastní lovu na tygra, při kterém Saldon zavraždí Daltona a čin svede na tygra. Jejich nápadné podoba umožní záměnu osob, z chudého Saldona je bohatý lord Dalton a mrtvý Dalton se stává světoběžníkem Saldonem. Nepravému Daltonovi se podaří proniknout až do anglické šlechtické rodiny. Zde pomocí skříňky smrti likviduje jednoho dědice za druhým, aby mu nikdo nestál v cestě. Vinu se snaží svalit na rodinného doktora Burtona. Ten však zlosynovy plány prokoukne a s pomocí Scotland Yardu vraha usvědčí. Petersonovi alias Saldonovi alias Daltonovi se nepodaří utajit ani svůj zločin v džungli. Pravý Dalton nezahynul, ale byl zachráněn potulnými fakíry a vyléčen kouzelnými bylinami.

Čtyřsetstránková kniha je navíc prošípována několika milostnými románky bohatých dcer milionářů, či šlechticů k "chudým" doktorům a kapitánům, které končí happy endem.

Jinak zde není nic, co by se podobalo sci-fi, snad až na ten podivný druh jedu.

Dílko má nevýhodu, že některé pasáže jsou značně rozvleklé, ale jina se to dá docela číst.

B U R R O U G H S , Edgar Rice: Bohové na Marsu

Šotek 1928
il.- Čutta

John Carter se nachází na své usedlosti u řeky Hudsonu a vzpomíná na události, které se odehrály před 20 lety /viz Princezna z Marsu/. Carter znovu ucítí přitažlivou sílu planety a opět vykoná onu podivnou vesmírnou cestu, kterou by mu všichni kosmonauté záviděli /silou myšlenky letí na Mars/.

Ocitá se na břehu moře Korus v ÚDOLÍ DOR, v místě, kam podle tradice odcházejí všichni Barsoomiané /martané/ jako do ráje. Jako v ráji to však zde nevypadá. Hemží se to tu zrůdnými rostlinnými lidmi a krvežíznivými bílými opicemi - postrachem Barsoomu. Carter je svědkem přistání loďky Zelených martanů Tharků, kteří jsou těmito stvůrami napadeni. Pozemšťan se neohroženě zapojí do boje a zachrání jednoho Tharka shodou okolností Tars Tarkase, svého přítele. Spolu pak uniknou stvůrám a vniknou do sídla bílých martanů - Svatých Thernů. Zde svedou hrdinské bitky a osvobodí rudou martanku Thuvii z Ptarhu, která zde fungovala co by otrokyně. Žádné "nebe" Barsoomu tedy neexistuje. Celé generace Barsoomianů, kteří po staletí putovali k noři Korus sloužily jako potrava rostlinných lidí a jiných potvor, nebo se stali otroky Svatých Thernů. Sídla Thernů jsou napadeny vzducholoděmi Prvorozených - Černých obyvatel Marsu, služebníků nesmrtelné bohyně Issu, kteří zde tradičně loupi mladé dívky pro tabuli své krvežíznivé bohyně. Zmatku využijí naši přátelé. Thuvie s Tharkem odlétejí na jedné zcizené vzducholodi Prvorozených a Carter na kotvě, které visí ze druhé, odlétající vzducholodi. Carter se vyšplhá na palubu, zneškodní posádku a vysvobodí krásnou Phaidor dceru Jeddaka/vládce/ svatých Thernů, která se do urostlého pozemšťana ihned zamiluje. Carter ji však odmítne, protože miluje svou zákonnou manželku - půvabnou Dejah Thoris princeznu Helia. Carter i Phaidor jsou znovu přepadeni černými a odvězení vyhaslým jícnem sopky do podzemí Barsoomu, do sídla nejkrásnější a nejkrutější bohyně - bohyně Issus. Issus, odporná stařena, na které není nic božského, uvrhne Cartera do vězení. Tam se pozemšťan setká se svým synem, který se narodil až po jeho zmizení z Marsu /viz Princezna../ Carthoris, který je stejně výtečný chlapík jako jeho otec s Carterem uniknou z vězení /po mnoha bojích/, utečou Prvorozeným, osvobodí Tars Tarkase, kterého mezitím zajali nepřátelští zelení martani a vrací se do Helia. Carter se nemůže dočkat setkání se svou milou Dejah Thoris. V Heliu Carter zjistí, že Dejah byla unesena Prvorozenými. Jeddakové Helia Tardos Mors a Mors Kajak, kteří vedli záchranou expedici se nevrátili.

Po nepříjemném intermezzu s jeddákem nepřátelského města Zogandy postaví Carter ohromně vojsko, čítající několik desítek tisíc vzducholodí a vydává se do sídla bohyně Issus. Tuší, že zde najde svou Dejah Thoris. Cestou jsou napadeni leteckou armádou Svatých Thernů a ze zadu jsou Heliumské vzducholodi napadeni obrovskou armádou Prvorozených. Carter si však ví rady. Vše zaonačí tak, aby se úhlavní nepřátelé Prvorození a Thernové dostali k sobě. Thernové se tedy mydlí hlava nehlava s Prvorozenými a flotila Helia má volnou cestu k bohyni Issus.

Závěrečný boj se odehraje v paláci a zahradách Issus. Prvorození jsou deptáni nejen rudými bojovníky, ale také zelenými Tharky, sveřepými bojovníky, které naverboval Tarsa Tarkas. Prvorození prosí Issus, aby svou božskou mocí zničila nepřítele. Když odmítne, utvrdí se všichni v tom, že Issus není žádná bohyně, ale obyčejné šeredná stařena. Prvorození ji sami zabijí a plác zapálí. Carter je však zoufalý. Jeho Dejah byla spolu s Phaido a Thuvii /ta také padl Prvorozeným do rukou / uvržena do Chrámu slunce. Do chrámu, který se otáčí stejně jako planeta a lze otevřít pouze jednou za Barsoomský rok. Dívky tam sice mají potravu, ale všechny milují Cartera, konflikt je tedy nevyhnutelný.

Neukončený příběh umožňuje, aby se čtenáři strachovali o své miláčky i v dalším díle - Pozemšťan vojevůdcem na Marsu.

Jaderný koncert

Ijon Tichýnd

Pád neutronů
Prchají protony
měnící se s dobou
Prchají elektrony
sloužící všem
Neutrína zbaběle udávají sama sebe
antineutrinům
a pozitronům
kteří vzali to břemen o
vlády

Zéření alfa, beta, gamma
a fotony a energie a mezony
a pohraniční zóny mezi jadernými magnáty
Všechno se skrývá před neznámem
Zhroucený prostor vyzařuje entropii
a něco zvláštního
Lidé tomu říkají láska
Sípot urychlených částic v cyklotronu
nebo bublinkové moře
dvanáctistupňového piva
se smísil s chraptění m
umírajících atomů
Velký hřbitov výbuchu

Hříbky rostou všude
jen si je nesplést s atomovými
Ty jsou dražší, stojí miliardy
a jsou jedovatější

Kulička- referenční elipsoid
Země se náhle nějak splaskla
jako bublina lidského ducha
Ne, neprohráli jsme
Přešli jsme od nepoznání k vědomí
že to vše byl tragický omyl

Dokončení str. 9

ŠAFRÁNEK, František: INVAZE

V pracovně již vládlo šero. Podzimní vítr temně hučel a mraky
BYL POZDNÍ PODZIMNÍ VEČER. MRAKY SPADANÉHO LISTÍ, POHÁNĚNÉ
spadaného listí neúnavně útočil na průčelí budovy Velení spojenců,
NEÚNAVNÝM VĚTREM, DORÁŽ ELY NA PRŮČELÍ CENTRÁLNÍ BUDOVY SPOJENECKÉHO
Okenní tabulky ve starobylých rámech drnčely ve vysokých tóninách,
VELENÍ.KLÍNY TAŽNÝCH PTÁKŮ VYZÝVALY SVÝM KŘÍKEM VÁHAVĚJŠÍ DRUHY
klimatizace se cyklicky ozývala svým typickým šelestem, ze vzdálené
K ODLETU. ZE VZDÁLENÉ CIVILNÍ TOVÁRNY NA DĚTSKÉ HRAČKY ZAZNÍVAL
civilní továrny zazníval hukot běžících strojů, expresy podzemní
HUKOT PRACUJÍCÍCH STROJŮ, RAZÍCÍ ŠTÍT NOVÉ LINKY PODZEMNÍHO
dráhy rozechvívaly místnost dutým basem, není proto divu, že John
SUPEREXPRESU ROZECHVÍVAL BLÍZKÉ OKOLÍ DUNIVÝM BASEM, NA OKENNÍ TABULKY
Bernal přeslechl zvuk automatiky dveří.
STAROBYLÉ KANCELÁŘE ZAŤUKALY PRVNÍ KAPKY STUDENÉHO DEŠTĚ.

"Dobrý den, generále!" ozvalo se náhle za jeho zády.

"BUĎ POZDRAVEN, GENERÁLE!" OZVALO SE NÁHLE ZA ZÁDY JOHNA BERNELA.

"Kdo jste?" ostře se na něj otočil generál Bernal a opřel se

"KDO JSTE?" PRUDCE SE OTOČIL GENERÁL BERNEL A RÁZNĚ SE OPŘEL
klouby prstů o desku stolu; ještě nikdy neměl neohlášenou návštěvu.
DLANĚMI RUKOU O HRANU STOLU; NEMĚL RÁD NEOHLÁŠENÉ NÁVŠTĚVY. CO DĚLÁ
Co sole u vchodu dělá stráž?
STRÁŽ? ZASE CHRÁPE?

"Superman firmy Inroc, pane," představil se cizinec.

"SUPERMAN FIRMY INROC," PŘEDSTAVIL SE PŘÍCHOZÍ.

Generál se okamžitě upamatoval a zhrozil se: "Co proboha, tady
GENERÁL SE OKAMŽITĚ VZPOMNĚL A ZDĚSIL SE: "CO? U VŠECH ČERTŮ,

děláš?"

TADY DĚLÁŠ?"

Android se ničím nelišil od průměrného pozemšťana: hlavy, nosy,
ANDROID BYL OD PRŮMĚRNÉHO POZEMŠTANA K NEROZEZNÁNÍ: DETAILS
oči i končetiny měl ve správných počtech a na správných místech.
OBLIČEJE, TĚLA I KONČ ETIN MĚLY SPRÁVNÉ PROPORCE, ROZMÍSTNÍ I ROZMĚRY.
Byl jen očividně dezorientován. "Sám nevím, odeslali mne a pak jsem se
BYL JEN OČIVIDNĚ ZMATEN. "JÁ SÁM NEVÍM, VĚDÁTOŘI MNE ODESLALI A
se tady octl, asi nějaká porucha."
NAJEDNOU JSEM TADY, ASI PORUCHA."

"Tys neviděl ten cizí svět, planety, suroviny, otroky?" otázal

"TY JSI VŮBEC NEBYL V TOM CIZÍM SVĚTĚ, U NAŠICH NEPŘÁTEL?" OPTAL
se naléhavě generál.
SE ZKLAMANĚ GENERÁL.

"Neviděl, nic jsem neviděl," řekl superman. "Tolik jsem se těšil,

"NEBYL, VŮBEC JSEM SE TAM NED OSTAL," ODPOVĚDĚL INROC: "TOLIK JSEM
že ten svět pro lidstvo uchvátím, a nic"
SI PŘÁL, ZÍSKAT PRO LIDSTVO TEN SVĚT A NENÍ Z TOHO NIC."

"Co hudeš dělat?" optal se Bernal, ale již přesně věděl, co

"CO CHCEŠ DĚLAT?" OTÁZAL SE BERNEL, ALE JIŽ VĚDĚL, CO ON SÁM
on sám udělá: vypne ho jinou volbu nemá.
V NÁSLEDUJÍCÍ CHVÍLI UDĚLÁ: VYPNE TU NEBEZPEČNOU BYTOST.

"Počkám sto let, až znovu nastrádáte potřebnou energii, a pak

"MUSÍM POČKAT STO LET, AŽ BUDE K DISPOZICI ENERGIE, ZKUSÍM TO
opět poletím," s naprostým klidem odpověděl aneroid, čas pro něj nic
ZNOVU, "SEBEVĚDOMNĚ ODPOVĚDĚL ANDROID, A PROČ NE? ČAS PRO NĚJ NIC
neznamenal, byl dokonalý.
NEZNAMENAL, BYL NEZNIČITELNÝ.

Generál mezi tím otevřel trezor a vyjmul předmět, svého druhu

GENERÁL NEHLUČNĚ OTEVŘEL TREZOR a VYJMUL Z NĚJ PŘEDMĚT, JEHOŽ jediný na světě. Superman jeho tvar neznal, nesměl znát. Pak Bernel FUNKCI ZNALO JEN PÁR LIDÍ NA SVĚTĚ, SUPERMAN MEZI NĚ NEPATŘIL, NESMĚL prohodil nějakou obvyklou uklidňující frází a dotkl se ho jím. PATŘIT. PAK BERNEL PRONESL PÁR CHOULOSTIVÝCH SLOV a DOTKL SE HO JÍM.

Nestalo se vůbec nic.

SUPERMAN SE NEVYPNUL.

Generál s úžasem na biologický klíč ve svých rukou pohlédl, pak GENERÁL PŘEKVAPENĚ POHLÉDL NA BIOLOGICKÝ KLÍČ VE SVÝCH RUKOU, PAK na ten hrůzný výtvar lidstva, určený k ovládnutí paralelního světa, NA ANDROIDA, TU HROZNOU ZBRAŇ LIDSTVA PROTI PARALELNÍMU SVĚTU, zubící se na něj z opačné strany stolu a najednou ho napadla zcela ZÍRAJÍCÍ NA NĚJ Z NEPATRNÉ VZDÁLENOSTI DÉLKY STOLNÍ DESKY KDYŽ TU nepravděpodobná myšlenka: "CO když on není ten náš?" Vždyť v tom HO NAPADLA ZCELA ABSURDNÍ MYŠLENKA: " CO KDYŽ PŘIŠEL OD TĚCH DRUHÝCH?" v případě by měl teď sto let času, aby si to uvědomil! VŽDYŤ TO BY MĚL STO LET ČASU, ABY NÁS ZNIČIL!

Pro ty, kteří nepochopili: co druh písma to děj v jednom z paralelních světů Doporučuji číst znovu.

STIMM

Dokončení básně Jaderný koncert:

Krasy, které výbuch přežily
založí novou civilizaci
Budou žít nový život

Možná budou stavět domy
a své děti budou chtít dát do jeslí
kde nebude volné místo

A poletí ke hvězdám
hledat zbytky
našeho života
Našich idejí
a našich přání

OPP.J.T. : Továrna hrůzy

Inspektor Demy Hone se vydal na cestu bez nadšení a téměř nerad. Vila profesora Jerome Hatkinse sice ležela hodně stranou města, ale to nebylo pravou příčinou inspektorova rozladění. Podzimní vzduch byl dosud vlhý a procházka příjemná. Ale Demy Honemu se dosud nepříhodilo, aby vyšetřoval krádež obyčejného plechového kohouta, který neměl jistě ani celou libru ceny a protože Roscoe Strips tvrdil, že se točí na stříšce jeho zahradního domku již desátý rok, pozbyl za tu dobu jistě valnou část své ceny.

Tvrdohlavý plk. Roscoe Strips, rozzuřen ztrátou svého kohouta, byl velmi bohatý muž. Pachatel, profesor Jerome Hatkins, byl zámožný chemik, pobírající od státu značné sumy za výsledky svých pokusů, o jejichž podstatě širší veřejnost neměla tušení. Ale dalo se pochybovat o tom, že se mu k nim hodil právě páně Stipsův plechový kohout. Profesor Jerome Hatkins stál však na svém s toužou rozhodností, s jakou se Roscoe Strips domáhal svého vlastnictví.

A tak Demy Hone, poslušen vybídnutí z Ústředí, se vydal na cestu k vile profesora Hatkinse. Vliv obou byl značný a roztržka mrzutá. Ponechali Demy Honemu na vůli jak věc zařídí. Ale inspektor by raději vypátral celé hejno poplašených slepic. Hledání kohouta z plechu, rozežraného rzí, ho netěšilo.

Stál rozpačitě u zahradních dveří profesorovy vily. Za mřížovým plotu se prostírala zanedbaná zahrada. Uprostřed stálo porůznu několik plechem obitých budov, rozestavěných bez nejmenšího zřetele na základní pravidla esthetiky. Inspektor s povzdechem konstatoval, že z jejich oplechování by se pořídilo na tisíce větrných kohoutů.

Vztáhl právě ruku k tlačítku zvonku, když zaslechl podivný zvuk. Jeho zkušený sluch rozeznal neomylně výstřel z opakovací pistole malého kalibru. Inspektorův zájem se náhle probudil. Uličkou mezi oplechovanými budovami vyběhl muž. Byl velmi bledý a spěchal. Nezdálo se však, že se obává pronásledování. Inspektor zjistil na první pohled, že tento muž není neznámým střelcem, ale jeho obětí. Jeho levice visela volně podle těla a rameno mu rudlo krví.

Muž spatřil inspektora u vchodu a zastavil se nerozhodně. Demy Hone vzdálil ruku s tlačítkem zvonku a zkusil kliku vrat. Rozevřely se lehce. Vešel nespěchavě do zahrady a pokynul přívětivě rukou.

"Halo," řekl přátelsky. "Jste-li profesor Hatkins, jdu právě k vám."

"Nejsem profesor Hatkins," odpověděl muž v zahradě. "Profesor je v laboratoři," ukázal prstem za sebe. "Mohu-li vám poradit, odložte svou rozmluvu na pozdější dobu. Není právě v náladě vhodné pro vykonání návštěvy."

"Pozoruji," kývl inspektor zdvořile. Máte na rameni bolest Vysvětlil byste mi laskavě, pane..."

"Nevysvětlím vám nic," opověděl bledý muž zasmušile. "Poranil jsem se při neopatrném zacházení se zbraní. Co vám na tom záleží?"

"Jsem inspektor Hone z Yardu," vysvětloval policista klidně, "stačí-li vám to k odůvodnění mého zájmu. Nu...?"

"Inženýr Set Rewell," zabručel muž s pohledem upřeným přes inspektorovu hlavu někam do dálky.

"Není skutečně příčiny k zakročení. Nestěžuji si na nic."

Plechový kohout ztropil mnoho hluku. Pláštěvá kule v rameni naopak žádný. Demy Hone uhladil zamyšleně sporé vlasy, protože

klobouk sňal už před chvílí zdvořile z hlavy. Vykročil rázně.

"Myslím, že se přece podívám dovnitř," řekl rozvážně, ukazuje na budovu, ze které Rewell před chvilkou vyběhl. "Byl bych vám velmi vděčen, kdybyste mne doprovodil, inženýre. Nebude to trvat dlouho."

"Určitě nebude," řekl Set Rewell zamyšleně a pokrčil rameny. "Pojďte, snad to tak bude lépe."

Bušili pak marně na železem pobité dveře hodnou chvíli. Uvnitř se nic neozvalo.

"Budou s tím nějaké potíže," řekl Demy Hone o něco později svému představenému v Yardu. Set Rewell stál opodál a mlčky naslouchal. Zranění na jeho ruce nestálo skutečně za řeč. "Pan Rewell prohlásil, že vám může podat uspokojivé vysvětlení. Mně nechtěl říci nic."

"Potíže se již vyskytly." odvětil policejní náčelník sir Horne. "Přečtěte si tohle inspektore. Je to sdělení z Centrálních elektráren".

Bylo to několik řádek telefonagramu, spěšně naškrábaných a podávajících zprávu od profesora Hatkinse.

"Vysuňte okamžitě kotvu velkého generátoru a zařídte co možno nejsilnější pole mezi magnety stxatoru. Pošlete do mých laboratoří montážní vůz vrchní sítě. Zabráňte nedozírnému neštěstí."

"Pan profesor Hatkins se asi zbláznil..." začal Demy Hone smutně. Set Rewell, dosud smutně přihlížející s téměř tupým klidem se vzchopil. Jeho dosavadní odevzdanou lhostejnost vystřídaly známky velkého vzrušení a úlevy.

"Ne," vzchopil se. "Profesorův mozek funguje znamenitě. Sire Horne, zapřísahám vás, nařídte ihned to, co si profesor přeje."

"Nějakou chvíli počkáme," odmítl sir Horne zdvořile. "Nemohu doporučit takovou...nemůžeme schválit ani menší věci bez řádného odůvodnění, pane Rewelle."

"Poslechli, by vašeho telefonického příkazu?" otázal se inženýr dychtivě.

"Snad poslechli," pokrčil sir Horne rameny. "Kdož ví? Zjistili prve pravost profesora příkazu zpětným telefonickým zavoláním. Mohou si nyní počínat právě tak. Ale já takové přání nevyslovím, to je to. Jaký je to zmatek?"

Záhada plechového kohouta se rozrůstala. Set Rewell seděl chvíli tiše a zamlkle.

"Přesvědčím vás o nutnosti toho, pane," řekl potom. "Odejděte prosím, inspektore. Pospěšte si. Venku roste smrt. R o s t e, rozumíte? a je děsivější, než si dovedete představit."

Demy Hone zachytil bystře přikývnutí svého představeného a s uctivým pozdravem tiše vyšel. Sir Horne upřel tázavý pohled na návštěvníka.

"Dvě věci mi věřte, sire," počal Set Rewell x spěšně. "Předně? můj mozek je dosud v naprostém pořádku. Za druhé, učiním vše, abych dodal důrazu přání profesora Hatkinse. Čas letí. A smrt roste."

Sáhl do kapsy. Bledý jako stěna, ale nechvějící se rukou vytáhl malý revolver. Namířil přímo na sira Horna a pokračoval pevně.

"Nemůžeme se zdržovat ani vteřinu. Vyhovte okamžitě profesorovu přání. Celý svět se řítí do zkázy. Nezastavím se před smrtí jednoho člověka, který váhá zabránit jeho zániku. Vysvětlím vám všechno v deseti minutách, které mohou znamenat záchranu. Nevím, jak dlouho vydrží Hatkinsovy nervy. Nedoufal jsem vůbec v záchranu. Nemíním na vás střílet, sire. Ohrožuji vás jen proto, abych vás přesvědčil, že jde opravdu o věc nesmírného významu. Ale budete-li váhat, zmačknu spoušť. Za nějaký čas bude stejně pozdě. Beznadějně pozdě, spěchejte".

Sir Horne se dopracoval na vůdčí místo sám a jen výtečnou spoluprací nervů s mozkem. Pohlížel bedlivě do ústí revolveru, ale nepodléhal jeho kouzlu. Uvažovat. Četl ve tváři inženýra Rewella. Rozmýšlel pečlivě a rozhodl se skutečně za malou chvíli. Zatelefonoval

"A nyní ven s tím," řekl drsně, pokládaje telefon do vidlice
"Jestliže jste mne obelhal, pak vám buď Bůh milostiv."

X

Profesor Hatkins proměnil plechového kohouta plukovníka Roscoe Stripse v nic a to bylo tajemství jeho úspěchu. Vycházel z předpokladu, že hmota vznikla z energie a snažil se objevit způsob, jímž by nastala obrácená změna. Dovedl zvládnout podněty, způsobující porušení rovnováhy ve stavbě hmoty a vyvolal popud, jímž se struktura atomů počala hroutit. Soustředil nedokonalý dosud proud útoku na hmotu proti prvnímu předmětu, který mu oknem laboratoře padl do oka. Kohout Roscoe Stripse se zvolna proměňoval ve skrytou sílu, energii, která vyprchala někam do vesmíru, připravena za záhadných podmínek se opět zhustil ve hmitu a položil základ k vytvoření nových světů. Kohout Roscoe Stripse se ztratil tak, že celá armáda detektivů nemohla učinit ani pokus, aby byl vrácen původnímu majiteli. Železná patka, na které byl připevněn, zbyla na střeše opuštěna. Další proměny nenastaly. Rozklad hmoty ustal v tom okamžiku, kdy profesor Hatkins chvějícíma se rukama přerušil útok svých paprsků určeným směrem.

Od té doby se však vynález profesora Hatkinse zdokonalil. Obyčejný kus dřeva na tuhové misce se počal rozkládat pod soustředěným útokem sil, které profesor usměrnil k porušení rovnováhy oběhu nezměřitelně malých částic, tvořících atom hmoty a dávající mu svým počtem, drahou a rychlostí vlastnosti různých prvků. Dřevo ztrácelo svůj charakter. Nechořelo. Svítilo podivným bílým světlem a vydávalo mírný žár. Ostatní energie se nijak neprojevovala. Tvořila patrně náboje síly, jejíž podstata zatím zůstávala ukryta.

Zprvu se utvořilo mikroskopické jádro rozruchu. Neviditelné částice, vyšinuté ze své dráhy, narážely na druhé a rozklad se šířil jako nákaza. Štěpina dřeva se ztrácela před očima profesora Hatkinse a jeho asistenta, inženýra Rewella. Měřil a vážili. Pečlivě a dychtivě. Nebylo plynů a nebylo jiných zplodin. Celá hmota se proměňovala v energii, dosud sice neurčitelnou ani množstvím, ani jakostí, nevažitelnou a unikající neznámo kam.

Zákon o zachování hmoty byl pokořen. Profesor Hatkins přestoupil zákon, větší než zákon, který stanovili lidé. A i jeho trest měl být větší. Ale o tom zatím neměl ani tušení.

Jásal. Rozklad hmoty byl proveden. Rozruch se šířil zvolna, ale nezadržitelně. Dřevo zmizelo a tuhová miska pod ním začala zářit stejně podivným způsobem. Podložili ji jinou, větší, a měřili dál. Zapisovali a počítali. Celou noc ztrávili nad tajemnou miskou. Ale pozdě v noci bylo třeba použít třetí ještě větší misky.

Vypjali přístroj. A tu si teprve uvědomili celou hrůzu pekelného vynálezu. Zkáza pokračovala i bez jejich přičinění. Hrozné síly se rozpoutaly. Byly to tytéž síly, které před miliony let vytvořily světy. Síly, držící při sobě jednotlivé částičky hmoty. Koercitivní síly. Nyní se chystaly světy zničit. Zákon byl přestoupen a ďábel vystoupil z pekel. Struktura plynů dosud odolávala. Vzduch kolem misky byl chladný a neměnil se. Snad způsob profesora Hatkinse nebyl dosud dokonalý. Ale všechny předměty, které přišly do styku s ohniskem nákazy horší než mor byly zachváceny.

Zanechali měření a pohlíželi na sebe v němém úžasu. Pak se vrhli zoufale a hledání záchrany. Podnikali nesmysly. Zkoušeli vodu, nalévající ji opatrně do misky. Vytvořil se obláček podivně těžkých par, a oblopl svítící jádro. Ostatní voda zůstala navrch chladná, oddělená blankou nevyzpytatelného složení, v níž teplota k obvodu nesmyslně rychle ubývala. A voda zmizela, jako předtím zmizel kousíček dřeva a dvě tuhové misky.

Nebylo možno potopit zdroj nákazy do řeky, Zákon se mstil. Celé město by neuhasilo podivný požár. Stal by se tím jen naprosto nepřístupným. Zkoušeli vše možné hasicí prostředky. Nadarmo. Přesvědčili se jen, že celý průběh rozkladu má s hořením pramálo společného. Teplo bylo jen podružným zjevem. Některé látky se rozkládaly za velmi nízkých teplot.

Do oken laboratoře vnikalo šedivé svítání. Z ranních oparů se šklebil nesmírný děs.

V sedm hodin bylo svítící jádro velké již, jako dětská hlava. Rozruch se šířil rychleji, než se hmota stravovala. Ohnivá koule rostla.

O hodinu později se dotkl Hatkins neobezřetně jádra koncem citlivého termometru. Odložil jej pak stranou, protože hrůza z objevu se stávala stále větší a zastiňovala jeho vědecký význam. Vzdával se již také něděje, že zamezí zkázu cestou rozumu a čekal na zázrak. Podařilo se jim právě včas položit termometr do bůhví kolikáté misky, protože i on byl zachvácen nákazou energetického moru. Vyřízli chvatně i kus desky stolu, na které termometr ležel, protože i ona byla postižena děsnou rakovinou.

A svítící koule rostla a rostla. Museli ji něčím podkládat. Krmili silikonového Molocha, který kedl více, než strávil.

V devět hodin přepracované nervy inženýra Rewella, zkroušené hrůzou podlehli. Rozbil jednou ranou profesorův přístroj na soustředění paPrsků, vyvolávajících porušení rovnováhy stavby hmoty. Profesor Hatkins zoufale vykřikl.. Ležela-li někde vědecká možnost k utlumení zkázy, množící se podle zákona geometrické řady, zpočívala v tomto přístroji. Set Rewell přístroj zničil. Se zaťatými pěstmi se profesor vrhl na svého asistenta. Rewell starce odrazil, nazýváje ho vrahem světa. A profesor vystřelil.

Set Rewell vyběhl ven do náruče inspektora Demy Honea. Svítící jádro bylo nyní velké již jako vědro.

"Nedovedete si představit, co by se stalo, kdybyste se dotkl oné hrůzy prstem," pokračoval Set Rewell sípavě. "Za dva měsíce peklo probuzené profesorem Hatkinsem, zachvátí Londýn. Za několik dalších pohltí Anglii. Nezastaví se před ničím. Vidím pološílené moře lidí, natlačené na posledním kousku země, nezachváceném zkázou. Jejich osud byl ve vašich rukou, sire Horne. Snad je ještě čas. Nemůžete svítící kouli ani zavěsit, ani podložit, aby nějak dohořela. Profesor Hatkins pochopil, že poslední záchrana tkví v odolnosti plynů. Snad ony, jako jemné částičky prachu jsou odmršťovány od středu rozruchu. Hatkins již patrně sytí Molocha železem. Pokud hmota svítí, zachovává své původní vlastnosti, protože není dosud všechno rozloženo. Zavěsme ji na pružné svazky silokřivek mezi čela silných magnetů. Jen tak se nebude dotýkat ničeho, co by mohlo přinést nákazu. Selže-li tento prostředek, nebo přeneseme-li se přece nákaza zrněčky prachu, je konec. Zeměkoule bude lehká. Světy se vyšinou. Konec. Tak absolutní konec, že smrt je proti němu jen lehce chápatelnou změnou."

Štáb inženýrů Centrálních elektráren pracoval horečně na adaptaci velkého generátoru. Věc nebyla jednoduchá. Svítící smrt se nesměla dotknout žádného z čel magnetu, přitažena snad nerovnoměrným rozdělením sil. Visela v jejich středu, tažena ze všech stran nehmotnými provazci magnetických silokřivek.

Profesor Hatkins seděl u generátoru a díval se strnule na bílý zdroj nákazy mezi čelistmi mohutného statoru. Nemluvil a nehýbal se. Nejedl a nepil. Nespál dvaapadesát hodin a jeho sporé vlasy zešedivěly jako mléko.

Po poledni se svítící koule již značně zmenšila a do půlnoci se ve světle žárovek stratil poslední zásvit. Ale profesor se nehýbal, nedůvěřoval peklu. Mohl dosud zbýt byť i neviditelný střed rozruchu a zavinit rozpoutání strašných sil. Pozorovali tajemnou miskou dalších 24 hodin. Neměnila se, koule vyhořela dokonale. Zkáza byla zažehnána.

"Jsem muž, který rozbil zákon," vykládal profesor Hatkins v sanatoriu. Jeho oči byly modré, jako oči malého dítěte. "I Rewell přestoupil zákon. Ale není zasvěcen natolik, aby jej mohl přestoupit podruhé a proto je mu Bůh milostiv."

A odcházel drobnými cupitavými krůčky. Jeho rozum zmizel tak dokonale, jako plechový kohout plukovníka Roscoe Stripse.

SUPERMAN a superrytíř

Odněkud z temného středověku se vynořila tajemná postava a odvážíla se vyzvat k boji nezranitelného Supermana-nadčlověka. A k hrůze všech tento záhadný superrytíř skutečně přemůže Nepřemožitelného! Celá Metropole se nyní třese strachy před silou superrytíře a jeho supermeče...

Jednoho dne kráčí jakási zvláštní postava ulicemi Metropole.

V bance je zděšenil Rytířův meč básní...

Jaké překvapení! Když Superman začne s oním tajemným protivníkem bojovat...

A když se Superman po prohraném souboji vzpačuje, už se z radia ozývá zlá správa...

Superman však při obhlídce místa zaleschl nějaký hluk a samozřejmě nevahal...

Když opustí rytíř banku, ničí všechno, co mu stojí v cestě...

